

VỀ LẠI DÒNG SÔNG XƯA

Phan Nhật Bắc

*Người ta thường nói Cáo chết 3 năm quay đầu về núi, hay Chim việt đậu cành Nam.
Tôi cũng không ngoại lệ, con người đã trót sinh ra trên đất Việt ly hương ai cũng nhớ về
Quê Hương nhưng tôi không về được nên viết bài này cho đỡ nhớ PNB .*

Tôi ra đi trên dòng sông này với một bộ đồ duy nhất ướt sũng nước, từ bờ đất ngày xưa còn đầy mã dân xóm trên khu vực gần Diên Thánh gọi là khu Mả Lạng Hôm nay nó đã thay da đổi thịt, không còn là một khu xóm nghèo nàn với những chiếc ghe đánh cá nằm chờ ra khơi, một khu phố mới mọc lên đã xóa hết dấu vết năm xưa. Tôi một mình đứng như lạc lõng như Từ Thức về trần gian không ai biết tôi là ai? và tôi cũng không biết họ là ai? những ánh mắt lạ lẫm dòm tôi xăm xì

-Cha này chắc mát dây mào ơi, tiếng một vài thiếu niên đi ngang

Tôi cúi xuống lấy một nắm đất mềm vo gọn trong bàn tay rồi ném ra giữa dòng con sông, tôi chợt nghe muôn vạn âm binh gào thét mừng rỡ, tiếng chửi

-Mào là con Hà Bá nuốt của bà Lành vang bên tai, bà chửi con gái của bà, rồi dưới con sông nước bầy chừ đen thui có tiếng nói .

-Bách mấy chục năm hôm nay mới thấy, mào dìu đó hả ? không biết ai ? chắc ông già ăn mào chết nơi khúc sông Chó ngáp này hay Hà Bá năm xưa ?

Phía nơi nhà ông Ngoại thẳng Nghĩa bờ sông đã sạt lở limëm vô gần mé nhà chắc không lâu nó cũng lồi căn nhà có những cột gỗ Lim và mái ngói Âm dương xuống lòng sông thôi .

Tôi chợt thấy đám con gái hiện lơ mờ trên mặt sông phẳng lặng của buổi trưa nóng gắt, tụi nó đưa tay ngoắc tôi

-Mào cởi trường xuống tắm đi tụi tao không giấu quần đâu .

Tôi đi lần xuống bờ sông, nhưng không dám nhào vào dòng nước đen xì , tay tôi vốc nước lên rồi chán nản hất trở lại dòng sông nước hôi quá, tôi thất vọng lên bờ thẳng Sơn Sĩ quan Pháo Binh Sư đoàn 18 bạn tôi năm xưa kiên nhẫn đứng chờ tôi nơi một cái quán đang mở nhạc hết công xuất giọng ca Tuấn Vũ vang lên

-Mưa dừng ơi mưa dừng,ông Ca sĩ gốc dân Lạc Đạo Phan Thiết không hát được chữ R,bây giờ ông là Thần Tượng nơi cái xóm Mả lạng đã lột xác theo Đỉnh cao Trí Tuệ của loài người

Tôi đi đến,một người đàn bà tóc đã hoa râu ngời bên hiên nhìn tôi

Con Nghé người xưa học trò của Diệt Tuyệt Sư Thái vang danh nơi Cầu Muối Sài Gòn khi lưu lạc ở đợ,đang cố nhìn một ông già tóc muối tiêu rồi chột hỏi

-Anh Bách trời Anh Bách,người đàn bà đứng dậy chột khựng lại nói.

-Mấy chục năm ngừ ta về ào ào sao anh bật tằm chắc nghèo rớt mồng tơ chớ gì ?

-Ừ tui nghèo lắm đâu có tiền mà về,để dành mãi mới có tiền mua vé máy bay về thăm lần cuối trước khi ra đi .

-Cáo chết ba năm cũng quay đầu về núi con Nghé phán một câu rồi bỏ đi vô nhà như khinh bỉ bọn lưu vong còn quay đầu về cố Quốc trong túi không dollars

Tôi chết lạng Sơn đi ra nói

-Thôi mình lên trên đầu nguồn để mày đi tìm nhánh cây me già năm xưa,cây me vẫn còn mày tin không? những hàng dừa đã tàn hết rồi

Tôi chột nhớ đến những trái dừa lửa đỏ rực đầy hơi ga,mà thằng Nghĩa leo lên hái xuống đập ra lấy nước luộc con gà của ai vô phước đi lang thang bị bắt bẻ lợi cổ,hai thằng già chúng tôi đi khắp khiêng trên con đường tráng nhựa thẳng tắp, đồng ruộng năm nào của gia đình thằng Phi giờ biến mất nhà mọc lên như nấm

Một ngôi biệt thự như dinh Bảo Đại xuất hiện trước mắt Sơn nói với tôi

-Nhà thằng Phương học Trợ y chung với mày đó,bây giờ nó là Bác sĩ rất giàu .

Tôi đi ngang nhìn vô thấy một chiếc xe Lexus 4 wheels láng bóng màu đen nằm trong Garage,tôi lấy vội đôi kính đen đeo vào khi thấy bóng người đàn ông mập trắng như con heo nái đứng nơi giàn hoa Thiên Lý nhìn ra đường

-Mẹ thằng khỉ đột tôi vắng tục Sơn chỉ cười không nói dường như Phương hẳn nhận ra tôi nên đi nhanh ra nhìn theo .

Đến bờ sông chó ngáp dòng sông khoét sâu vào bên phải ,bên kia cây me già vẫn còn đó bên cạnh nó một ngôi nhà khang trang ngói đỏ,chiếc cầu mới xa xa cái Lộ Tuyến của Quốc lộ 1 và một Bệnh viện mới

Nhánh cây Anh Du kích Hai nhép và tôi cùng thằng Nghĩa ngời vẫn còn,bên này bờ sông chắc hồn Anh Cảnh sát Dã chiến tên Tài bị bắn chắc đã đầu thai lâu rồi .

-Nơi khúc đó có mấy đứa con nít chết đuối đó mày năm nào cũng có,ông Tài linh lắm chắc làm Hà Bá dưới khúc đó,mày dia chắc ổng mừng lắm .

Thằng Sơn nói vừa xong tôi thấy nước chỗ đó xoáy rất mạnh tôi nghe xương sống ớn lạnh dù trời đang nóng, trên nhánh cây me có một người nhìn xuống nơi tôi đứng .

-Trời anh Hai nhép cười không còn một cái răng tay cầm cây CKC bá đở ,tôi hoảng quá dụi mắt khi anh đưa họng súng về phía tôi.

Đùng một tiếng nổ bên tai tôi làm tôi loạng choạng,thì ra chỉ là một tích tẩu tôi trở về quá khứ .

-Mày sao vậy chắc say nắng,Sơn đưa tay đỡ lưng tôi dìu tôi vào một căn nhà vách lá tồi tàn của thằng Hùng con anh năm Điều, căn nhà trống không Sơn thấy vài củ khoai lang luộc trong một cái nồi bằng nhôm móp méo,đang đói bụng hai đứa tôi ăn ngon lành mà ngon thật ruột tím ngọt bùi mà mấy chục năm tôi mới ăn được.

Nơi đây tôi đã từng đưa bà Dược sĩ Nga và Phúc qua Bia Đài,xuống Chùa 7 đầu rồng vượt biên,bờ sông không thay đổi những cây mắm khỏe mạnh đã thay thế những cây già cỗi như lớp người của chúng tôi .

-Mày không về thăm nhà và thăm em gái sao? có gì đi nữa cũng máu mủ đâu bỏ được,về thăm nó mai tao chở lên Đức Linh thăm chị Bảy rồi ra Thanh Hải thăm mộ Ba mày và Anh Tám

-Thôi túi tiền tao ít lắm gặp nó không tiện,mày chở tao đến nhìn lại nhà tao ngày xưa là đủ vui rồi .

-Còn gì nữa mà nhìn em mày nó đập ra xây mới rồi chỉ còn cây Dâu trước ngõ mà Ba mày thường ngồi dưới gốc thôi.

Tôi về nơi đầu ngõ ngồi xuống viên gạch mà ba tôi đã ngồi đó mấy chục năm trước giờ đã bong tróc,bên trong có một người đàn bà tóc muối tiêu nhìn ra, em tôi.

Tôi đứng dậy đi vội tiếng người đàn bà gọi vắng vắng .

-Anh Mười -Anh Mười

Lên Đức Linh,chiếc xe đồ đầy bụi mù đến Võ Đắc cái quận đất đỏ lè năm 1973 về phép,tôi đã lên đây thăm Anh Năm thuyền chuyển từ Cao Nguyên về .

Đường đất đã tráng nhựa khang trang Sơn móc phone gọi thằng cháu gọi tôi bằng Cậu ra đón,chơi luôn chở ba chẳng ngán Công An ông Cháu vừa mới gặp. Tôi tưởng ông anh rể tôi,giống như một cái khuôn chén,răng hô,mặt dài trắng cao ráo và bướng tợn mạng luôn .

-Chào hai cậu,đi đường mệt không ?

Ngôi nhà nằm dưới ngọn đồi trọc lóc như cái mũ dừa ngày Chị Bảy cùng chồng bị tên Tùng đen khu phố đầy lên đây, ngọn đồi vô danh này đầy cây cối,và mây rừng um tùm.Ba tôi đã lên đây nhắm địa thế sẽ đem hết gia đình lên đây, nhưng tôi đi vào Long Thành đành thôi

Chị Bảy tôi nhìn ra tôi vừa xuống chiếc xe Honda,bà nhào ra ôm khóc đưa đôi tay già nua rờ khắp khuôn mặt tôi

-Mười hơn 40 chục năm chị mới ôm được thằng nhóc mũi dãi lòng thông bò nơi gốc cây bần mất mẹ,chơi với đế và còng gió nhiều màu .

Sơn bạn tôi đứng yên lặng nhìn chị em tôi gặp mặt trên vùng đất Đức Linh

-Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn,tôi móc tiền cho ông Cháu ngay để lâu nó nguội mất vui .

Trưa ra mái hiên ngồi ăn bắp luộc,được hái sau nhà,mẹ rằng tôi mất gần hết hàm răng giả nhai bắp trầy lên trật xuống,thằng Năng con anh rể tôi .

Ba nó Tên Siêng kkk - Siêng Năng; hay tính ra Chị Bảy tôi đặt có vắn Cha tên Siêng con tên Năng nó chọt nói

-Cậu còn bảnh chọe, chỉ gặm bắp hơi khó hai Cậu theo con ra Phố đêm nay.

-Mày coi chừng vợ mày nó xé xác mày ra Chị tôi rầy ông con

Đưa con Dâu của Chị tôi chưa về nó làm ngoài Xã nên ông Cháu tôi mạnh miệng .

Chị Bảy tôi kể đủ chuyện bà vui quá,hàm răng không còn nhưng đôi mắt giống Ba tôi y hệt,tôi chọt gọi

-Ba ơi con về rồi nè mai chị em con ra thăm Ba ;

Tôi không nhắc đến con em út cùng Cha khác Mẹ,tôi không phải quên mà tôi sợ không có tiền chi nó giàu vài trăm đô chỉ là hạt muối bỏ biển,cho nó phải vài ngàn .

Chị Bảy tôi muốn nói về nó nhưng bà im bật khi thằng con của Bà lắc đầu vì nó biết mẹ nó muốn nói đến Dì Thảo

Tối đến chúng tôi ra phố đến quán nhậu Hương Vừng, Trời cái khu Đức Linh này Văn minh quai phai, bia,gái không thiếu thứ gì cần đi đâu xa,nhưng mà muối nó tấn công

như phi công Kamikaze, nó biết tui Vịt kiều còn bạn và thằng Cháu tôi chỉ tấn công nhẹ dò dẫm, tôi nói

-Thôi về muối nó cắn quá

-Để con gọi một con bé đến quạt cho Cậu hay lấy cái quạt máy xua muối nghe Cậu, lâu lắm Cậu về, chơi tới bến luôn đi vợ con nó thả con đêm nay vì nể Cậu đó, chớ bình thường nó không nhả thẳng đầu Cậu.

Vợ ông Cháu tôi là vợ thứ nhì, không có con nuôi hai thằng con của chồng, ông Cháu tôi xấu tệ, nhưng là thợ đục và thợ ủi, đục đầu làm nấy, lái xe ủi chuyên ủi công trình, mùa mưa ế ông lái Taxi, ông khoe là một tháng ông kiếm khoảng 8 triệu.

Tôi nổi hứng nói -Mày về chở vợ và má mày ra đây cho bà quậy luôn

-khỏi cần con phone là ra ngay

-Chị Bảy tôi chơi một cái đầm đỏ chói, trời tui tưởng bà Hỏa thần giáng xuống với người con dâu đi xe gắn máy ra quán

-Cái đầm này Chị giữ mấy chục năm lúc làm Sở Mỹ năm 1971. Chị mặc lần cuối của cuộc đời, đầm này thằng Phi Công Mỹ tặng tao đó .

Tôi nhớ chị có kể tôi nghe về Anh lính Mỹ này đã bồi chị tôi lên Trục thẳng lúc bà 20 tuổi gì đó tính ra bà chị tui cũng Multicultural ghê thật

Một bà già gần 80 tuổi chơi cái đầm đi vào với con dâu mặc đồ bộ đen, nó tương phản một cách mắc cười nhưng không dám sợ họ bị què .

Chị tôi uống rượu, tôi cho chị thoải mái để bà nhớ lúc ở khu Gia binh năm xưa

-không có rượu Napoleon, uống rượu nội nghen Má

-Năng mày hỏi có thuốc Sa lem không ?chị tôi trong phút mơ màng bà nhấp ly rượu rất sành điệu, bà nhớ thuốc lá Sa lem của Mỹ

-Chờ má mần gì có thuốc Sa lem thời này

-Dậy hả mày lên nói cho tao hát bản nhạc tiếng Anh .

Chị tôi người Chị bị bỏ rơi tại Biên Hòa năm xưa bà bỗng như sống lại về quá khứ làm sở Mỹ và bán Bar

Bà hát bài hát tiếng Anh Pa Pa rất xuất thần dù giọng bà đã yếu hụt hơi thều thào với hai cái nướu răng bài này bà học thuộc lòng, chắc bà nhớ Ba tôi

-Every day pa pa worked, to help make ends meet . To see that we would eat

-Ngày qua ngày Ba tôi điều làm việc, để trang trang trải cho cuộc sống, cho chúng tôi có thức ăn.

Trời tôi cũng không biết trí óc bà năm nay gần 80 tuổi rồi mà còn hát và nhớ được bài này của Paul Anka được dịch sang tiếng Việt năm 1974, chắc nghe Ca sĩ nào đó trước năm 1975 hát, bà vốn có máu Văn nghệ nên nhớ lời ..

Cả cái quán Karaoke im lặng nghe bà hát một chuyện lạ nơi này, hát xong bà đi luôn ra cửa bỏ lại đôi dép con dâu phải chạy theo năn nỉ bà mang dép vào Chị tôi nhiều lúc rất minh mẫn, nhiều lúc lẫn thẩn tôi nhìn bà xót xa, Chị rất rộng rãi, rộng rãi theo kiểu dân chơi lúc còn trẻ và cho đến già cũng vậy, nghe nói chị bán được một căn nhà của mẹ chồng cho thằng con trai được vài trăm triệu, chia cho con phân nửa còn lại phân nửa, chị chiêu đãi bạn bè sáng cà phê, thuốc lá hủ tiếu, tối la cà ăn vặt vỉa hè trong hai tháng bứt chếnh, hết tiền những bà bạn của chị biến mất, ngủ lại nhà Chị tôi một đêm tâm sự cho trọn tình trọn nghĩa chắc không gặp nữa.

Những câu chuyện vụn vặt nhớ đâu bà Chị tôi kể đó về ông già tôi

-Em biết không ? em đi vượt biên để lại Vàng, và tiền con Thảo nó hưởng hết hai vợ chồng nó phè phỡn Ba già rồi ổng có xài gì đâu ; hai vợ chồng Chị hưởng chút xíu như

Bạc xỉu của ông Ba mập đó, đến lúc Chồng chị bệnh không có tiền mua thuốc chết nơi xó rừng Tánh Linh này, sau khi Chị nặn cho ống thẳng con lúc Chị gần 40, nó giống ống y hệt ống nói

-Nó giống tui y hệt may mà không giống hàng xóm là vui rồi, nói xong ống nhắm mắt đi luôn .

Người Trung Sĩ Sư Đoàn 22, đi từ binh bát 10 năm lên Trung Sĩ ông anh rể tôi nằm nơi cánh rừng khô cháy nơi không phải chôn nhau cắt rún của ông. Quê ông ở Quảng Nam, tôi và bạn tôi nhìn ngôi mộ xây tạm bợ bằng gạch, thấp cho ông vài cây nhang .

Tôi lại nhớ đến những ngày cùng anh rể lên núi Ba Hòn đốn củi về bán, để kiếm tiền đi tù, tôi có bao giờ động tay động chân, tôi gánh hai bó củi như con nít chơi trò gồng gánh. Tôi gánh đi cái đít lắc qua lắc lại mấy con nhỏ cứ đi theo sau chọc quê

-Chờ Công tử bột mà ơ ;Coi chả gánh hai bó củi chỉ đủ nấu hai nồi cháo Heo

Hai con ngựa bà, cười ré lên như ngựa tôi ráng lết đến Quân y Viện Đoàn Mạnh Hoạch cũ bây giờ bỏ hoang phế thì con em tôi vừa đến tiếp sức nó nhìn hai bó củi lắc đầu rồi cười chảy nước mắt .

-Trời Anh Mười, bán hai bó củi này không đủ mua một ký gạo, thôi bỏ nghề đi nghỉ lại lúc đó đói khổ quá, mà tôi lại vụng về chi lạ, bản thân không nuôi nổi ngày chỉ hai bữa cơm độn Bo bo .

Sáng ra suối La Ngâu, nơi này nước từ đập Đa Mi sã xuống, nó giao tiếp với sông La Ngà, hai thằng già tôi và Sơn nhìn khung cảnh nên thơ đẹp như tranh nhưng lội sâu vào thì bó chân đi cho biết thôi phải chi tôi về cách đây 10 năm lúc 6 bó mang theo một em ngựa bà khỏe mạnh để nó dìu tôi đi trên từng phiến đá, đút cho tui ăn, rồi tắm dưới dòng suối La Ngâu chắc đê mê lắm Tôi chắc lười.

-Mày tiếc là đã già phải không?

-Ừ phải chi trẻ lại chục năm hưởng xái cuộc đời

-Khu vực này tao chấm tọa độ cho pháo nã vào trong lúc chiến tranh tao rành lắm, vì Mật khu La Ngà gần đây, bây giờ phát triển nhiều quá

-Cậu đi vào khu Đức mẹ Tàpao không ?

-Thôi dìu hết xí quách rồi con;, mấy đứa con gái choai choai ăn mặc ít vải cứ nhờn nhờn bờ suối, hết thời bao cấp tui nó trắng da, mủn mủn nhìn chịu đời không thấu.

-Thì mần đi Cậu .. con thấy hai Cậu còn dề bỏ mạng luôn, ông cháu tôi cười hi hí

Từ giả Đức Linh tôi và gia đình chị Bảy về Phan Thiết

Chúng tôi thăm mộ Ba và Anh Tám nằm nơi Nghĩa trang của ông Cháu sáng xin chiều say gọi tôi bằng Chú con Anh Tư nằm gần con đường đi Phước Thiện Xuân hai Cha con nằm bên nhau ấm cúng tôi thấp nhang, trời cũng xế bóng Tôi đứng nghiêm chào Anh Tám tôi rồi quay gót, từ phía xa xa tôi thấy Ba tôi và Anh Tám đi lên trong đám bụi mờ mờ hư ảo

-Bánh mì đây ,Bánh mì đây tiếng rao bán bánh mì của Anh Tám tôi vang theo gió biển từ xa phía đồi cát vọng lại ...

Tôi bỗng dưng thay đổi muốn về VN một chuyến cái Passport tên Robert đã quá hạn từ khi tôi ở Thái về, rồi đi Newzealand và Âu Châu, đem đi tôi đổi sang tên Việt thì vợ tôi bàn .

-Anh lấy tên Bách về tụi Công An Phi trường Tân sơn Nhất moi ra ngay, anh viết bài đụng chạm nhiều quá lúc trước anh chống họ phục Quốc gì đó.

-Mấy ông chuyên môn mặc đồ rằn ri chống tụi nó về hà rằm có sao đâu ?

-Tùy anh nếu vào nhà đá bên đó em không lo được .

-Anh bị bắt thì em lấy chõng khác mùa Đông lạnh lắm em cần Body Heat
 Tôi nghe xong lặng thinh chết đứng như Từ Hải -Em như vậy đó chịu không chịu thì thôi .

Tôi đứng lên ra hiên nhà nhìn lên bầu Trời không có nắng mà lòng tôi như có lửa
 Đi làm passport mới,xong xin visa về VN rất dễ dàng chẳng có gì lòi thôi đóng tiền là xong,book vé máy bay đi Singapore tôi không muốn đi thẳng dù có chuyến bay trực tiếp,tháng 6 ế ẩm giá rất rẻ.Bà nhà tôi cho tôi tự do không đi theo vì biết tôi đã hết xí quách,có lúc Bà bực mình nói ngày xưa đụng đến là nó nhảy Lăm Ba đa,bây giờ em cần hơi ấm nó không có lửa .

-Em ơi phải có khói thì lửa mới bùng lên,chớ anh đâu phải trai mười tám
 -À vậy chứ có bàn tay nào mới là nó nhổm dậy liền không cần khói
 Đưa tôi ra Phi trường,mua hai ly cà phê chúng tôi nhâm nhi nhìn những chiếc phi cơ khổng lồ lên xuống,đến giờ Onboard tôi ôm chặt Vợ với cái sự vụ lệnh 15 ngày,mấy ngàn dollars trong túi,đủ tôi vung vít Bà tịch thu hết Credit card không cho mang theo chỉ mấy bộ đồ trong một cái túi đeo nơi lưng .

-4 không Tức là không ai đón,không ai đưa,không cellphone,không ghê nhí nhớ chưa?anh đi chơi thoải mái 2 tuần muốn lên Trời thì lên xuống Đất thì xuống,em ở nhà một mình chiều làm xong đi chơi luôn tới tối mới về .

-Thôi về anh bỏ vé không đi nữa chán quá .

-Mới có hù mà sợ rồi,thôi đi đi bye
 Chiếc phi cơ take off Thành phố Melbourne long lanh như những hạt kim cương lóng lánh trời mùa Đông tối lẹ.
 Xuống phi trường Changi,tôi bắt Taxi về một khách sạn ở đường Elizabeth nhỏ gọn vừa túi tiền xong lang thang ra phố,gái đứng đường đủ mọi Quốc Tịch nhiều nhất là gái Tàu và Việt Nam,tôi muốn thăm lại Thành phố này nơi tôi có người Ba nuôi lúc tôi bôn ba mần Quốc sự,ông giờ đã mất nhưng cái Nhà hàng to lớn nơi Phi Trường vẫn còn do con Gái ông điều hành,tôi sẽ ghé đó khi về VN bây giờ tôi cần đi rong chơi một ngày .
 Thành phố này tôi đã đến đây vài lần và gặp Lý Hiển Long cho chuyện trọng đại của Tổ chức,không có cuộc tình nào vất vai nơi này năm 1984
 Trong bóp tôi vẫn còn tấm Card của ông Lý Hiển Long khi còn là Thứ trưởng Quốc Phòng đưa tôi,bây giờ ông là Thủ Tướng còn tôi bây giờ chỉ là người ly hương viễn xứ

-Ai công Hầu Ai Khanh Tướng
 -Đường trần ai ai dễ mấy ai ?
 Tôi chợt nhớ đến lời Đặng Trần Thường nói với Ngô Thời Nhậm thuở xưa,rồi chép miệng đi dưới cơn mưa nhẹ chợt đến,con Sư Tử đá phun nước phía trước từng tia nước phản chiếu ánh đèn màu rực rỡ về đêm.Tôi chợt nghĩ đến ông Ba nuôi gần 40 mươi năm rồi không gặp đi lang quanh đôi chân già đã mỏi tôi ngồi xuống ghế đá nơi một khu sầm uất thì có một cô Gái chắt đứng đường sà đến ngay

-Hi daddy do you want a young girls
 -Sorry me no English. Mậu cón,cón Quảng Đông li ,tôi biết tiếng Tàu cũng nhiều
 Con Bé chữi tiếng Việt
 -Địt gặp thằng già Tàu mà ời,tiếng Bắc Kỳ rất chói tai

-Đù má phải xả phong long cho gồi,một con nói tiếng miền Tây rặt.

Tôi ngồi im như Tượng đá,hai đứa con gái Việt một Bắc một Nam lấy giấy vàng mã mua nơi shop Tàu ra đốt,rồi chúng nháy qua nháy lại gọi là đốt phong long,hai con nhỏ cỡ tuổi 20 lưu lạc bán tròn nơi cái Cảng Tàu bất trị này lời của ông Thủ Tướng Úc khi xin tha mạng cho một thanh niên Việt sinh tại Úc can tội tử hình nơi đất này nhưng không được.

-Mưa quài ế độ quá,con nhỏ miền Nam than

-Hai Cháu ở đây lâu chưa? tôi ngứa miệng khi nghe chúng than

-Thế Bác là Việt Lam? Bác làm rì nơi này ?

-À tui về VN ghé nơi này một đêm.

-Chúng mánh mày kẹp ống đi hay tao?

Tính cho tụi nó vài chục ăn tối nhưng tôi bỏ đi vì không thích lối nói của con Bé này

-100 Sing một phát địt hông Bố già ?

Tôi đứng lên đi ngay vào khu Phố đông người có tiếng nói theo

-Cha già hết xí quách rồi kệ lão địt đếch gì nữa

-Ngữ này leo lên chết trên bụng, cùng tiếng cười ré lên ...như ngựa Bà múa cột

Sáng hôm sau tôi lên Phi trường sớm để về Việt Nam cất cánh 11 Am .Tôi Ghé vào Nhà hàng Ông Già nuôi thì thấy Sophia Twang bây giờ phát tướng khác xưa rất nhiều

-Ôh Robert lâu rồi mới gặp lại anh.

-À anh về VN ghé thăm Gia đình Cô một chút mấy mươi năm rồi.

-Người đàn ông chồng nàng trên lầu đi xuống Sophia giới thiệu,nói về tôi và sự liên hệ với Ba nàng,tôi lớn hơn họ vài tuổi lòng vòng chuyện trên trời dưới đất,uống ly Cà phê với họ xong ăn sáng

Tôi lên phi cơ về Sài Gòn trên một chuyến Airbus a320 của Việt Nam hành khách 90 phần trăm là Mít,tôi im lặng ngồi vào hàng ghế bên cánh phi cơ,nhìn ra chỉ thấy cái động cơ bóng loáng .

Bên cạnh tôi là một ông Mỹ già lạc loài không biết ông về VN làm gì ?

-Tao là cựu Green bê rê tao về VN thăm lại Chiến trường xưa,tao đi một mình,ông bỗng dưng hứng chí nói với tôi,không biết tôi bạn hay thù ?

Tôi chỉ âm ừ cho qua chuyện không nói gì hơn là ngậm miệng ăn tiền,chợt nghĩ đến vợ mình đang ở nhà một mình.Tôi là thằng đàn ông lão luyện tình trường và tình đời Tôi chỉ suy nghĩ .

-Cái gì của mình nó là của mình,mấy hôm nay trên TV chiếu về vụ Nữ Hoàng nắm độc đã gây ra vụ chết 3 người,tôi tính hư cấu một câu chuyện nhưng chưa viết tôi thờ dài.

-Mà mẹ họ khi người ta chán đời quá muốn chết hái một tai nắm Death Cap về xào ăn rồi lái xe ra một cái Park là xong,đang miên man thiếp ngủ thì tiếng Phi công báo đến Không phận Cộng Hòa xạo hết chỗ nói .

Từ bên khung cửa độ nghiêng của phi cơ tôi thấy con sông Sài Gòn uốn khúc năm xưa nhưng cảnh vật thay đổi rất nhiều.Cao Ốc,đường xá như bên Tây nhờ mấy chục năm đổi mới dù vẫn còn ôm cái bộ Chủ nghĩa CS mà Tụi Nga đã vứt vào thùng rác .

Phi trường Tân Sơn Nhất nhộn nhịp có mấy bà sồn sồn và các cô gái mặc áo dài màu xanh da trời đứng chào khách Vịt kiêu yêu nước,mà có tôi trong đám ngày xưa bỏ cuộc chơi chạy mất dép .

Mấy chục năm xa Quê Hương lẽ ra tôi phải vui mừng, ngồi xuống ôm hôn mảnh đất Quê Mẹ nhưng khi nghe tiếng loa giọng Bắc rặt,Tôi choáng váng nhìn tụi Hải Quan mặc đồ màu xanh cứt ngựa mặt lạnh như tiền nơi các quầy Check in .

Tôi muốn dội ngược trở lại chân lính quýnh,tay thừa thãi thì sau lưng có tiếng nói -Cha mới đề lần đầu hả? móc hầu bao đi mẹ khờ khờ dậy Cha ??

-Trời Chín Bác Hồ!

-Chời Ông Bách ông kêu dậy chết tui rồi đây là VN chứ đâu phải Úc .

-Nick name mà chọn ác quá tao quen miệng rồi .

Tên Công An chắc nghe hai thằng già lựu đạn gốc Ngụy nói với nhau bèn đi ra

-Hai anh kia vào văn phòng làm việc,các anh bố náo nhé ai nà Chín Bác Hồ ?

-Mẹ ông hại tui rồi ông Bách,chết chắc nó nhất tui luôn con ghê nhí tui đang chờ bên ngoài sao đây?

-Thì đi theo có bỏ tù thì sướng khỏi về Úc vợ nó quay như chong chóng mà làm chết cả đời nó hưởng chớ sao.

-Anh lào tên Chín Bác Hồ đưa Hộ Chiếu đây còn Anh kia Tên Rô bẹt nê tên Việt Lam là rì ? Đừng giấu nhé chúng tôi biết hết ní nịch của anh hãy thành thật khai báo .

-Chúng đánh phủ đầu Tôi nói tiếng Anh với ông Chín Bác Hồ khi tên công an ra ngoài .

-Tôi quên tên VN rồi Tôi nói với tên Công an

-Anh giỡn mặt với tôi à, Thế lấy nhé Anh nằm một tờ tự khai chúng tôi cho anh vào còn không trục xuất anh về lại Úc.

-Tôi đâu làm gì sai luật pháp mấy anh không cho vô thì thả tôi ra tôi về Úc không khai gì xất

-Anh kia Anh xúc phạm nãnh tự nhé phạt 200 đô nhé .Anh không được lấy tên Bác nhé

Ông Chín Bác Hồ cãi lại,-Cái nick này bạn nhậu đặt cho tui mà,đâu phải tên của tui,mà ông này gọi tui chứ tui đâu có tự nói mình tên Chín ác Hồ luật pháp nào không cho phép đặt tên ?

-Tôi nà Nuật nhé,tôi thay mặt nhà lược áp dụng nhé

-Anh không ninh tinh,tôi sẽ áp dụng biện pháp theo Hiến pháp,Bác Hồ là Cha là Mẹ con cái không được vô nể nhé,tên Công an nói xong nhìn tôi .

-Còn Anh theo tôi làm thủ tục trục xuất

Tôi theo tên Công an ra ngoài thì gặp tên Thượng úy hấn và tên Công an nói thì thầm gì đó rồi khoát tay cho tôi vào luôn đóng dấu lên Passport là xong

Ông Chín bị phạt lãng nhách ông cảm rằm tôi hoài

-Tao gọi tên mà có gì sai ráng chịu tao không gọi người khác cũng gọi OK

Ông Chín lủi ra phía ngoài con nhỏ khoảng 22 tuổi nhào vào ôm

-Anh Chín Bác Hồ em nhớ Anh vô cùng hôm nay mình dui dẻ nhé Anh chắn bị thuốc Viagra chưa?

-Chời đừng gọi tên Chín Bác Hồ anh vừa bị phạt 200 đô .

-Rồi em ơi thêm Toa thuốc Thập toàn đại bổ cường dương Hải cầu tam tinh hoàn nữa

Con bé cười hí hí, giọng cười của nó the thé nghe rộn người luôn,tôi đang đứng phía sau lưng ông Chín Bác Hồ nghe hết ráo

-Tam tinh hoàn là gì Anh anh chín Hồ

-À là là hòn đế của con Hải Cầu đó

-Mà con Hải cầu là con gì em hông có biết ...phải Chó biển hông ?vì Hải là biển cầu là Chó đúng không ?

Ông Chín ôm eo ếch con bé rồi nói

-Đúng em thông minh thật,về khách sạn nghe anh uống vô 2 tiếng là xung trận nghe em,nói xong ông lên Taxi không thèm từ giả tôi một lời mất 200 đô la Úc vì cái Tên Chín Bác Hồ tôi gọi ông,nên ông ghét tôi

Tiếng kèn,tiếng xe và khói Diesel và khói xăng làm tôi ngộp thở,Tôi như con cá nước ngọt bỏ vào biển mặn,tôi ngáp ngáp đi ra đường,lấn vào đám đông,tôi đơn giản trong bộ đồ rẻ tiền cái quần Jean và áo sơ mi cụt tay vợ tôi nói .

-Anh mặc như vậy không ai biết Vịt kiêu,nhớ gói tiền em khâu trong quần lót đừng cho con ngựa bà nào mò vào mất chì lẫn chài ...

Tôi bơ vơ giữa dòng người đi đón thân nhân, tôi bắt xe Taxi ra bến xe đi Phan Thiết đi ngõ Dầu Giây nghe nói chỉ 2 tiếng là đến Phan Thiết,con đường gọi là Cao tốc có hai mũi tên hướng dẫn là CT01 thẳng về Dầu Giây rẽ phải về Phan Thiết cũng CT01 từ điểm Long Thành trên một chuyến xe Bus limousine hiện đại VIP sạch sẽ tên IDT giá 900 ngàn giường năm .

-Bác đi xe này êm lắm đầy đủ tiện nghi lên nằm phè ra khoảng 2 tiếng là tới ngay Trung Tâm muốn ôm thì có em ngay phè lắm bây giờ cái gì cũng có ôm,ông nhóc lái Taxi chở tôi ra bến xe miền Đông nói tía lia xong chặt tôi 50 dollars Úc từ Phi trường về bến xe đi Phan Thiết,bằng giá tôi đi từ Phi Trường Melbourne về nhà tôi .

-Trời tôi kêu lên,thời loạn không ôm là không được trên ôm dưới ôm,ôm đủ thứ Quốc Doanh đủ thứ,moi móc đủ thứ bó tay luôn .

Lên xe thì có một con Bé đi mình ên nhìn tôi lạ lắm chắc là nhân viên soát vé

-Dạ ông cho cháu xem vé .

-không lẽ tui già dữ vậy sao ?nhưng mẹ họ tôi là người Vong Quốc quy cố hương,như con rùa già về cội nguồn,nó đừng gọi bằng anh là mừng rồi,vì nó gọi bằng anh là có vấn đề he he

Nằm trên chiếc giường êm ái,chờ thêm nữa tiếng hành khách đủ chiếc xe bắt đầu khởi hành,tôi như con mắt khi thấy thành phố như chìm trong bụi sương

Giờ này sao mù sương,nhưng không đây là khói xe và bụi từ các Công trình xây dựng phun ra,mà thật nơi nào cũng thấy xe ủi xe cào,những cánh đồng lúa và khoai mì biến mất chắc ăn khoai mì ngán quá ủi luôn cho tiện vì bây chừ ăn thịt bò dát vàng sang trọng hơn,thấy tấm hình Đại tướng Còng số 8 Lâm To,thằng nhà bếp Thánh rắc muối Salt Bae đút thịt bò dát vàng khè Lâm To hả cái mồm mắt lim dim đớp thấy mà ham nghe nói vụ ăn thịt này quy ra lúa mấy ngàn dạ lúa ăn chi mà dữ rứa lương nó bao nhiêu một tháng?cao lắm là 1000 dollars Mỹ một tháng mà đớp bò dát vàng trị giá 1.450 bảng Anh,gọi là Gold cover steak Làm sếp Công an sướng thật .

Chợt một bàn tay mát rượi của ai đó rờ vào cái quần bò nơi túi tiền đô mà vợ tui khâu,tui giật mình hất mạnh bàn tay năm ngón em vẫn kiêu sa của con Nhân viên có đôi mắt buồn viễn xứ của người Sơn Tây

-Dạ ông cháu sơ ý quệt đúng chỗ nhược làm ông thức giấc,ông uống nước dừa non hông? cháu có một cặp nè,con bé đưa hai trái dừa Xiêm chưa chặt nói,nhưng hai trái vú sữa nó dẫu trong dây ba chạc bốc lửa luôn .

-Thôi tui không khát,đi một ngày đàng học một sàng cơm í quên sàng khôn,là đừng uống nước của người lạ,mà nhất là con gái nó mời ok

Tôi đã từng nghe vụ bỏ thuốc ngủ trong nước rồi cướp tiền,nên cảnh giác tối đa vì tôi mình ên trên chiếc xe VIP này,đưa tay bụm nơi đó lúc ngủ là chắc ăn nhất vùng nhạy cảm.Bộ chỉ huy Pháo nòng dài 175 ly của Mỹ à ngheh,con nhỏ thấy ông Nội này khó

nuốt nên háy một cái con mắt có đuôi rồi biến về phía trước,nó đi như Catwalk làm đôi mắt già rất ư là khó chịu,tui chưa đeo kính lão mắt còn sáng lắm người ơi
Tôi xuống xe nơi Đường Võ Văn Kỵ, cứ đi lang thang trên vỉa hè đông người chắc rằng Phan Thiết không biết tôi thẳng Bách ôn dịch đã về,tất cả như mất hết chiếc cầu soi bên dòng sông Cà Ty giờ lạ lẫm,những con đường nay đã thay tên,đứng bên này tôi nhìn sang bên kia bờ, dường như tất cả đều quay mặt với tôi.Cầu Mỹ không còn Cầu Quang giờ mất biệt còn đâu những thanh sắt đỡ gió bụi một thời
Tôi muốn đi tìm Thiếu Úy Thọ,muốn đi Tìm Cu Giồng của tuổi nhỏ năm xưa giờ ở đâu?

(Hình Thiếu Úy Thọ tôi sưu tầm trên Nét,ông này không đi lính ngày nào người dân Phan Thiết phong cho ông cái chức Thiếu úy để cho vui vì ông mát dây,sau ngày Việt Cộng vào bị bắt đi Cải tạo vì tội trốn Cải tạo,ông đâu có biết gì đâu cuộc đời .)

Tôi cứ đi dọc theo con đường ngày xưa là hết cầu Mỹ quẹo trái cứ đi thẳng,cho đến cái Miếu năm xưa,nhà bạn tôi sau nhà ông Mười Nhãn chích mông ông là Y tá Quân y viện Đoàn Mạnh Hoạch,mà tôi rất khoái khi thấy ông kéo quần con gái lụy vô mông đít
Tôi còn nhớ ông la tui

-Ê sao mà cứ địa mông con gái khi tao chích thuốc thẳng ôn dịch,tôi là bạn con ông nên ông gọi vậy thôi chứ ông thích tui lắm

-Đâu có Chú Tám con thích học nghề chích của Chú Tám thôi,không ngờ sau này tui lụy mông còn hơn ông .chẳng những lụy mông mà còn làm Cậu mụ nữa tui bóp còi qua mặt ông cái vù luôn

Cái Miếu biến mất những cây me già trước sân không còn thấy,con đường hẻm bây giờ bị lấp dần nhỏ xíu,không một ai nhận ra tôi lớp của tôi đã biến dạng,nếu còn thì cũng lết không nổi

Tôi tần ngần trước ngôi nhà cửa đóng kín mít,tính dợm chân bỏ đi thì một người đàn bà chạy chiếc xe gắn máy điện đỏ chói dừng trước nhà nhìn tôi hỏi

-Dạ Bác tìm ai ?

-À nhà này có phải của Nguyễn Sơn không ?

-Dạ Bác là ai cháu mới nói

-Tôi là Bách bạn của Sơn

-Ba ơi có Chú Bách đến tìm.

Một ông già lụ khụ nheo mắt tóc không còn răng cũng mất đi ra chụp lấy tôi

-Mấy chục năm rồi Bách ơi,tao nhớ mà mà quên mất tao

Nắm đôi bàn tay ngày xưa gầy guộc bàn tay này chắm tọa độ bá cháy,tốt nghiệp Thủ khoa Pháo Binh năm 1973 về Pháo Binh Sư Đoàn 18 không theo tôi vượt biên vì yêu cái Quê Hương đang rách nát lúc đó,tầng bốc Quân đội Bắc Việt do phải lòng một cô Bộ Đội gái

-Tao với mày không nhìn nhau mấy chục năm sau lá thư mày gửi lần cuối cho tao chớ tao đã gửi quà cho mày năm 1979 đúng không ?

-À tao nhớ rồi tao có làm sổ nhận quà,thôi quên chuyện đó vào tắm rửa cho hết bụi Tư bản rồi nói chuyện,mày thích ăn gì cứ nói

-Mày mua cho tao bó rau lang luộc lên chắm mắm nêm vài con cá khô Ét,chẳng cần sơn hào hải vị gì hết nuôi tao một tuần được không ?

-Có trình báo Công an khu phố không ?

-Khỏi học trò học English của tao trùm khu này mày an tâm

Nhìn thằng bạn giờ hơi yếu,tôi xót móc ra đưa hấn 1000 đô Úc

-Mày cầm lấy nuôi tao 1 tuần

-kkk Tao lờn chán nếu mày chỉ ăn rau lang luộc chắm mắm nêm và khô cá Ét

-Bao nhiêu năm tao đu càng theo Tư bản giãy chết ăn bơ sữa ngán rồi.

-Đu càng mẹ gì có thằng nào không đu, tụi Cán bộ nó bây giờ đu theo cả đám,Sơn là một thằng ít nói trầm ngâm mà hôm nay thốt ra lời này như cóc mở miệng

-Mày dự tính đi thăm thắng cảnh khu du lịch không ?

-Tao thấy mất hết rồi thay đổi dữ quá,tao không ngờ,khu vui chơi giải trí tiếng Anh không,con cái sinh ra mũi tẹt da vàng sống chính trên Quê Hương mà họ đặt tên toàn là Tây,mẹ tụi tao bên Úc sỡ dĩ đặt tên Tây cho con là để đi học cho dễ phát âm chứ đặt tên con là Phát tụi nó sẽ đọc là phắc,như ông Bảy Phúc Thủ Tướng của mày đó .

-Thôi cha đó về vườn đuổi hàng trăm con gà đẻ trứng vàng rồi .

Tôi gặp thằng Phi bạn cùng khóa có phòng khám răng.

Thằng Phi chung một Trung Đội lúc học Căn bản Quân Sự 5 tuần,nhưng ngủ chung với tôi là thằng Phương nội tuyến,gặp nhau uống một ly cà phê sáng,nó kéo theo thằng Bá lúc này là Y sĩ,mẹ nó ngày xưa nó làm bên Hành Chánh Quân y có biết đến cái mông của đàn bà để lụi bây giờ học tại chức lên Y sĩ ngon ơ,nó chính là thằng bán cho tôi hai chai Dextrose và penicillin 500 ngàn trong ngày 20 tháng 4 năm 1975 lúc Quân y viện Đoàn Mạnh Hoạch đã di tản,tôi dùng hai chai này để cứu một đứa em bị pháo kích mảnh đạn đâm vào phổi trái sau khi tôi mổ lấy mảnh đạn ra.

Tôi biến luôn khi nghe thằng Phương tìm tôi,ở Phan Thiết vài ngày đi thăm lại ngôi Trường Phú Trinh năm xưa,rồi lên lầu Ông Hoàng nhìn ra biển bên dưới là một khu nghỉ mát thơ mộng kk, có em nào dẫn vô đây tắm biển mặc bikini ngắm cũng đã rồi Chú Tám ơi;

Ghé Mũi né nơi này đất vàng,ông Quách Tĩnh bạn tôi từ Queensland về mua mấy lô đất ông khoe bán lời tiền tỷ,nghe lời tiền tỷ tôi đổ mồ hôi,nhưng khi quy ra Tiền Úc con bà nó mua đất ở Úc bán còn lời hơn .

Thằng Sơn thuê xe đưa tôi ra Nha Trang rồi tính lên Pleiku theo Quốc Lộ 14 lên Kon Tum.Tôi không dám đi xe đường xá xe cộ chạy ghê quá,ngồi trên xe ôm mà tôi cứ né hoài .

Tôi đi tìm nhà Bính Thân khi tôi và thằng Phúc đi tìm Trầm,lúc đó tôi rách tả tơi như manh chiếu,nhà còn đó nhưng người xưa đi mất,không biết lưu lạc nơi đâu ?

Lúc đó tôi và thằng Phúc nằm trước hiên nhà trên nền nền xi măng đắp một cái mền nhà binh,tôi thao thức vì tiếng thở dài của Bính Thân bên ngọn đèn dầu nơi cái bàn

thằng Phúc dễ ngủ nằm xuống là nó ngủ ngay,có thể là giả đò ngủ để rình tôi làm chuyện gì đó vì biết tôi đang muốn thả dê .

Bên hiên trắng đã chéch bóng, có tiếng mở cửa nhẹ nhàng đi ra Bích Thân ngồi xuống bên tôi tiếng thở mạnh của giống cái làm tôi rất ư là khó khó ..chịu

-Anh chưa ngủ sao?nàng đưa bàn tay vuốt nhẹ nơi bờ ngực tôi,không biết trời sinh ra đàn ông có cặp vú để làm gì hả thính giả của tôi ? nó vô tích sự lắm lắm,nhưng đôi tay phái nữ đụng đến nó cũng phê trời ạ,như vậy thì nó đâu có vô dụng,cả hai vào căn phòng mờ mờ ảo ảo,tôi không còn chờ đợi len vào giữa đôi chân trường túc

-Mày sao đứng thờ người ra vậy ? tiếng Sơn vang lên

Tôi chợt tỉnh đứng tần ngần nhìn về hướng Tượng Phật khổng lồ nói

-Thôi tạm kiếm chỗ ngủ đêm nay,để tài xế trông xe tao mày đi làm vài ve mày nhậu nổi không ? Sơn hỏi

-Vài lon được,nhưng tao bao mày rượu Pháp.

Vào một Nhà hàng nằm ven biển sang trọng Sơn ngần ngừ nói

-Vào nơi này tiền nhiều lắm

-Chơi đi tao lo,tôi gọi một chai Remy martin,một em ăn mặc rất nghèo như Trần Minh khổ chuối,đem chai rượu ra tôi là thằng rành về rượu nói .

-Cô để tui khui ok,nhìn cái nắp tôi biết rượu giả vỏ bên ngoài thật nên nói

-Cô đem một chai rượu thật ra ok nếu không có tôi đi quán khác,chiều này đám ba ke đã gạt tôi một lần chai rượu biếu của con nhỏ vợ 2 của ông Quân sư quạt mo con tôi lúc qua Úc theo diện hôn thê khui ra vừa nốc vô một ngụm tôi vội nhả ra ngay rồi nói rượu giả,tộng vô thùng rác.

Tôi nói với ông con tôi

-Sơn con nhỏ này Fake luôn con ơi mẹ nó vá màng chim lừa mày rồi,ông con tôi -

What's ? ô my Goodness

Trà Thái Nguyên con bé tặng cũng giả tuốt tuồn tuột luôn .

Cô gái đem ra một chai rượu khác,tôi đem đến ánh đèn xem rất kỹ nói

-OK bon

Hai thằng già ngồi bù khú,tội nghiệp ông bạn già nhìn chai rượu nói

-Mày không về tao không biết rượu này và không được đặt đít ngồi nơi Nhà hàng sang trọng này,Vịt kiêu chơi ngon thật,nhưng tụi nó lũ khỉ Trường Sơn ngồi bên kia tụi nó chơi không thua gì mày .

Bên kia bàn con cháu già Hù chơi rượu, chai rượu giả lúc nãy mà tôi chê chúng đang hò kéo Pháo lên Điện Biên .

-Dạ hai bác cần tươi mát không? có em nhậu mới ngon

-Tôi nhìn Pháo thủ Thiếu Quý Nỏ Thần Sư Đoàn 18 hỏi

-Chơi hông Thiếu quý ? Đạn 150 mày còn không ?

-Cô có thuốc gì để ông già kia lên 12 giờ không ?

-Xịt hay uống Bác ?

Ngà ngà hơi men tôi hát -Đừng gọi Anh bằng Boác em ơi .

-Đồ già mắc dịch cô gái mắng yêu tui một cái, lúc này tui quên luôn luôn 4 không của vợ

Tôi nhìn ông bạn hiền đang híp mắt cười thả dê be he be he khi có hai nhánh lá keo vùng biển mặn da bờ Quân tụt quần không kịp,để để Boác tụt dùm,mà khỏi cần nó mặc đằm

-Anh ơi em muốn en gè đi bộ

Tôi đã quen giọng Nha Trang nên nói

-Ừ muốn en gè thì en,nhớ để cái phao câu của em cho bạn anh,lúc này cự quan 1 Pháo Binh đã Bão nổi lên rồi

-Từ Trị Thiên cho đến Tây Nguyên xuống Nha Trang khí thế bùng bùng giờ tấn công sục sôi trong đáy quần,chết mẹ tiền trong đó

-Mày mần trước rồi ra,giữ dùm tao cái quần đô la trong đó ok mất là mụ lúi luôn khỏi lên Pleiku và Kon Tum

-Hai ông già còn gân ghê.

-À ông đen đen là Pháo Binh đó mày,còn ông trắng trắng là thợ chít mông hồi nó Ông mần tại Bệnh viện Nguyễn Huệ đó ...

Hai thằng già chúng tôi trả xe bo cho tài xế tiền, đi Phi cơ từ Nha Trang lên Pleiku Tôi không ghé Quy Nhơn,Phi Trường Cù Hanh giờ đổi sang Dân sự chiếc Airbus của Air VietNam đi Gia lai tên mới của Pleiku 233 km đường chim bay khoảng nửa giờ bay. Tôi chợt nhớ lại ngày chạy trên liên tỉnh lộ 7 B chỉ trên 300 cây số mà đánh đổi hàng ngàn sinh mạng bỏ xác giữa rừng già.

Nhìn xuống những cánh rừng trọc lóc,tôi thấy một con lộ ngàng ngoèo dường như là Liên tỉnh lộ 7 B tôi hỏi Sơn

-Mày dân Pháo Binh nhìn xuống xem có phải là Liên tỉnh lộ 7B không ?

-Đúng rồi căn cứ theo điểm những ngọn đồi chính là nó

Tôi đang bay trên những cánh rừng thấy dòng sông Ba nước đang cạn,nhưng vô số con người dưới đó cùng xe cộ vẫy tay,chợt hai chiếc A 37 bay ngang từ khung cửa chiếc Airbus A320 tôi thấy rõ chiếc nón của Phi công VNCH khi xưa nhìn tôi họ đưa ngón tay cái rồi nhào xuống con sông rồi mất hút

-Tao thấy Phi cơ A 37 thả bom mày ạ;

Sơn biết tôi đang mộng du hẳn im ru,để tôi nói chỉ thờ dài .

Tiếng loa rè rè báo hiệu sắp đáp

Ngày xưa Air Viet Nam bay qua vùng này bằng những chiếc phi cơ cánh quạt DC 4 họ thuyết trình cho hành khách biết những nơi mình bay qua như thế này,có những đặc điểm gì bây giờ con cháu Bác im re, chỉ biết khoe đui khoe mông .

Cầu số 3 pleiku bây giờ không còn như xưa,tôi và thằng Sơn lạc lõng,ra cổng Phi Trường nhìn lên hướng Quân Đoàn và Liên Đoàn 72 Quân Y khác lạ,bây giờ là Doanh trại lính VC, góc Phố con đường tôi muốn tìm nó biến mất,thôi đi cho biết thả bộ trên con đường Hoàng Diệu năm xưa giờ đổi tên Hùng Vương,hai thằng tôi xuống xe từ ngã 3 Phù Đồng,như đi lạc một nơi nào đó .

Tôi đi tìm quá khứ,một ông già 70 về đây ôm cái dĩ vãng đã mất để làm gì ?

ra Biển Hồ nhìn tượng Phật bà nghe nói đã bị gỡ bỏ năm 1975 giờ khôi phục lại, bằng đá Hoa cương Ninh Bình giống một Phật Bà Tàu,tôi và Sơn chỉ ngắm qua loa rồi về khách sạn chơi một đêm mai lên Kon Tum,trước khi đi. Tôi về lại Liên Đoàn 72 Quân Y đứng nhìn nơi này là Bệnh viện Quân đội CS 311 hiện tại, và Quân y viện Pleiku năm xưa là Bệnh viện Binh Đoàn 15 giờ đó của VC luôn,luôn cả một hòn sỏi ven đường cũng biến mất Hội Quán Phụng Hoàng năm xưa không còn,cà phê Dinh Điền biết bao kỷ niệm đời lính.

Hội Quán Phương Hoàng

Hai chúng tôi đi hai chiếc xe ô tô về Kon Tum, ghé đồi Đức Mẹ, nằm tại ngã tư Biển Hồ nơi này khi xưa bây giờ Tượng Đức Mẹ không còn, nơi đây là căn cứ đài Quan Trắc của VC nghe người xe ô tô nói chỉ trong cuối tháng 3 Việt cộng vào tụi nó cho giết sập Tượng Đức Mẹ và phá luôn Tượng Quan Âm bên Biển Hồ luôn, tôi bao hai ông xe ô tô luôn 4 ngày ăn và uống ngủ thì hai ông tự lo, với giá 4 triệu tiền xăng tôi lo, hai ông gạt đầu cái rụp, ngồi sau chiếc xe ô tô khởi hành tôi nói lại phía sau Thành phố đất đỏ mù sương Tôi chợt nhớ Thơ của ông bạn Lý Ba dân Pleiku

Nhớ người tình xa, ta nhớ ta
Chút tình tri kỷ với phong ba
Nhớ sương mỗi sáng giờ đến lớp
Se lạnh trường tan lúc chiều tà
Nhớ Thu đã chết trên đất Mẹ
Nhớ Hè đỏ lửa đốt quê Cha
Cuộc tình trên sóng tàn theo nước
Phố núi Đường xa - Nắng nhạt nhòa
Lý Ba

Nhờ Sơn thẳng bạn tôi rành và hơi cứng rắn, tôi an tâm số tiền còn lại tôi dư sức về lại Sài Gòn rồi ghé Vũng Tàu

Quốc lộ 14 thay da đổi thịt vết tích Chiến tranh không còn hai bên đường ngày xưa là rừng bây giờ nhà cửa mọc lên, ngang đồi Chu Pao .

-Dừng lại cho tôi xuống, hay chạy vô sâu một chút, dưới chân ngọn đồi Lịch sử này có một xóm người Thượng hơn 40 năm ngọn đồi trở bị bom dội hàng trăm tấn, hôm nay đã mọc tóc là những cây được trồng lại sau khi chúng khai thác gỗ bán hết từ những năm mở cửa.

Tôi đứng dưới chân ngọn đồi hình dung lại những tiếng gầm rú Chiến xa M113 mà Thiếu Tá Lê Quang Vinh Chi Đoàn 1/3 chỉ huy đánh thốc lên ngọn đồi theo lệnh Tướng Toàn trong năm 1972, tiếng hò reo tiếng súng vang vọng đâu đây bên tai tôi.

Cũng nơi khúc này tôi lái xe một mình chạy từ Pleiku về Kon Tum trong một buổi chiều nắng nhạt, tiếng Đại liên trên ngọn đồi bắn chặn đầu, bắn đuổi theo kim Công đờ mét của chiếc Jeep lùn A2 đúng ngay số 60 mile, tổng ga vọt bán sống bán chết, lúc này nhớ lại mồ hôi tôi chợt tươm ra nơi trán dù trời không nóng, tôi ngồi xuống phiến đá mở chai nước đem theo uống .

-Tao chưa bao giờ dự những trận ở vùng này,vùng của tao từ Bình Tuy trở về Bình Long, Sơn trầm ngâm khi nghe tôi nhắc đến những trận đánh kinh khủng nhất nơi ngọn đồi lừng danh này ,Bom Mỹ đạn Nga súng Tàu máu Việt,thi nhau sát phạt. Máu Bắc máu Nam, máu anh em,những thằng con nít sinh Bắc Tử Nam trước khi Chết gọi -Mẹ ơi Xuân này con không về

Và người lính miền Nam cũng nói -Mẹ ơi Tết này con không đi
Về đến cái Cổng chào Welcome Kon-Tum nghe nói dựng lên cả mấy chục Tỷ tiền Hồ gì đó,nó xám xịt một con đường tráng nhựa phía bên trái tôi nói

-Ghé về Phương Hoà hai ông chạy xe ôm nói

-Họ đổi tên rồi Chú gọi là Nguyễn Chãi

-Chạy từ từ,tôi tìm nhà ông bố già Thượng sĩ Ngọc,nhưng không nhớ số nhà,rồi quay lại tìm nhà người con gái tên Hoang .

Em ông Thống Nhà này có ba người con của ông Sáu Thiệt ông là gà trống nuôi con đặt tên cho con rất ư là kỳ lạ

Thúi ,quynh,Hoang may mà đưa con gái út tên Hoang tôi hay chở cô ta và bạn gái đến Trường Hoàng Đạo ngồi trên chiếc xe Honda Dame,hai người ngồi chằng hẳng phía sau, tui chỉ còn cái mông mém chặt cái yên sau lưng cặp vú sữa cứ ịn liên tục khi tôi nhấp thẳng.

Ông Quân Cảnh có cái răng vàng chóa,thấy tôi chở hai đứa nữ sinh của trường Hoàng Đạo nhe răng cười tình,ông nhả cái mặt mốc của tui,và cũng không muốn làm mất lòng tui sợ một ngày nào đó đẹp trời ông bể ống bô,vô khám bệnh gặp tui,tui lị Penicillin 500 xụi chân luôn.

Đến dốc cầu Dakbla tui phải rờ ga lấy trớn chạy lên cây cầu gỗ cái máy xe 50cc nó muốn tắt hơi giữa dốc,nhưng rồi cũng lên ngon lành.

Thành phố này nơi nào cũng đầy ắp kỷ niệm căn gác nhỏ hoa Dã Quỳ,và cái giếng nước vào Thành phố đi ngang Hàng keo đường Phan Đình Phùng cây bã đậu có ma biến đâu mất .

Đường Lê Thánh Tôn năm xưa giờ thành Trần Hưng Đạo,mẹ chúng nó có gì phải đổi Những cái tên làng mạc hiền hoà giờ thành Chiến thắng,Vinh Quang v..v..

Tìm khách sạn mượn,tôi lại tìm trúng ngay cái khách sạn ngày xưa cuối tháng 12 năm 1971 mà tôi và thằng Phương về trình diện Bệnh viện 2 Dã Chiến Kon –Tum âu cũng là duyên nợ,khách sạn đã lên lầu khang trang,có máy lạnh,nhân viên hỏi giấy tờ ghi vào máy Computer. Tôi và Sơn vất đại hai cái túi lên giường,Sơn có tiền Việt Nam tôi giao cho nó hết để nó chi trả,tôi chẳng biết mô mà lần,tiền như tiền Âm phủ ôm một mớ tiền đổi ra tôi lính quynh không biết dùng.

-Tao đã đưa trước cho hai thằng xe ôm phân nữa,tụi nó tới nhà người quen rồi mình hẹn tại khách sạn này nếu muốn đi lên đồi Charlie nghe nói có đường lên thoải mái

-Ok trước tiên là về lại thành Đak pha,tao nhìn lại cái nơi Bệnh viện tao làm,và khu Gia Binh,hai ghé Bệnh viện Dân y, ba là đến nhà Thờ Tân Hương rồi tính tiếp
Nghe chúng tôi nói chuyện cô Nhân viên lắng nghe chọt lên tiếng

-Hai bác lính Cộng Hoà ?

Tôi lạnh mình khi nghe lính Cộng Hoà,nhưng cũng nói

-Vâng tôi từng làm tại Bệnh viện 2 Dã Chiến năm 1971 đến năm 1975

-Nơi đó còn gì đâu hai bác ; người ta phân lô bán hết rồi,bác không nhìn ra đâu hai bác thích thì cứ đi .

Còn Bệnh viện Dân y cũng xây mới rồi,khi xây họ đào lên nhiều xương cốt lính Cộng Hoà .

Tôi nghe nói nước mắt chọt rơi,chúng tôi bỏ Bệnh viện nơi thành Đất pha chạy về trưng dụng Dân y viện Kon Tum năm 1972 sau khi những căn lều Bệnh xá của Nhảy Dù đóng tạm tại sân Bệnh viện chúng tôi rút. Lữ Đoàn 2 Dù phá chốt Chu Pao về Pleiku . Nơi phía Tây Dân y viện chúng tôi chôn 40 mươi xác lính Sư Đoàn 23 chết vì Sốt rét Đơn vị không đến nhận,nhà xác quá tải dù rằng Bệnh viện chúng tôi đã gửi giấy báo tử cho Sư Đoàn 23,và yêu cầu nhận xác tử sĩ nhưng họ cho chúng tôi luôn những cái xác vô thừa nhận đó,mà thật ra họ nhận đem đi đâu ? không phương tiện đường Quốc lộ 14 bị cắt, Phi Trường bị pháo, đa số xác chết là gốc Phan Thiết bị đôn Quân lên Sư Đoàn 23 .

-Họ có chôn cất đàng hoàng không cháu ?

-Họ chôn nơi bờ sông có cái miếu nhỏ đó bác,nghe nói nơi đó cũng có xác lính Cộng Hoà

Tôi nhớ ra nơi đó cũng có chôn một cái hố lớn khoảng 100 mạng

Vậy là hết,tôi thần thờ không muốn đi cô gái nói tiếp

-Hai Bác quên đi về đây thăm lại Thành phố hôm nay đẹp,muốn đi Măng Đen con có Tua du lịch nơi đó giờ phát triển nhanh lắm .

-Liên lạc Linh núi rồi tính,tôi nói

Tôi dừng lại cố gắng tìm, con đường này là đường Nguyễn Huệ năm xưa mà con gái Kon Tum nhại -*Đường nào dài bằng đường Nguyễn Huệ ,Lính nào điểu bằng lính Quân y* .Không biết ông Quân y nào sở khanh,chơi con gái người ta rồi quất ngựa truy phong nên họ mới nói như vậy,chứ tôi thì đàng hoàng lắm,lạng quạng là tụi nó kéo Cha,Mẹ đến Bệnh viện rùm beng lên ngay,tôi và thằng Sơn đứng trước nhà Thờ Tân Hương,chỉ thấy mấy bà già cỡ tuổi của tôi đi ngang nhìn hai thằng già chắc hẹn hò ai đó.Trước nhà thờ phía bên phải nhà của Đại úy Linh Sĩ Quan Quản lý Bệnh viện tôi có hai cây me to không còn,Tôi lắc đầu nói thầm mới đó mà mấy mươi năm rồi

Hai thằng tôi lên xe ôm về Huyện Sa Thầy,cách Kon Tum 30 km chạy tà tà khoảng hơn 1 tiếng rồi về Xã Ya ly thì đến nhà Linh núi nó trụ gần một nhánh của Thác Yaly rất nên thơ

Xuống xe ôm, chúng tôi lôi hai ông xe ôm theo luôn căn nhà ngói đỏ nhỏ nhắn bên dòng suối nhỏ.4 người tôi vào cái sân đang phơi Bắp .

Lan vợ Linh núi nheo mắt nhìn rồi quăng cây chổi đang quét sân chạy ra mừng rỡ

-Anh Bách về sao không báo cho tụi em biết còn ai đây ?

-Sơn bạn anh cùng quê hai đứa kia xe ôm,đưa từ Pleiku về .

-Để em gọi Anh Linh nàng vào Nhà phone cho ông kẹ Lôi hổ

Ông Núi từ con đường đất nhỏ chạy về trên chiếc xe gắn máy ông đang làm trong rẫy bắp

Quăng chiếc xe ngã chổng gọng nhào ôm tôi

-Thằng Vỗ mông mày làm tao đứng tim,sao không báo trước tao vào Sài Gòn đón thôi vào hết lên căn gác trụ trên đó tao mần thịt heo rừng đãi .

-Để tao gọi con và cháu tao về thăm mày

-Linh núi gọi ông cựu Bộ đội Sông Thao qua nói tôi về,hắn mừng hóm vác nguyên một cái đùi bê chạy sang,lần đầu tiên tôi thấy mặt Sông Thao từng đánh lên Đồi Charlie năm xưa,hắn không cần biết tôi và Sơn ai là Bách,nhào vào ôm đại trúng Sơn Pháo Binh

-Mày lộn chuồng rồi Sông Thao,thằng Vịt kiêu nó trắng hơn
 -Thì bạn anh ai cũng Việt kiêu em ôm hết,lời nói tếu mà rất chân tình
 Đám trẻ nghe tôi về mừng kéo hết vợ con về,tối đến đem thịt heo nướng trên than hồng kể chuyện năm xưa hai ông xe ôm khoái chí khi nghe mấy ông già kể chuyện trận mạc .
 Ông Song Thao kể về trận Charlie,ông nói tụi em chết nhiều lắm chúng nó giấu nhem nguyên Trung Đoàn 64 của Khuất Duy Tiến nó nướng gần hết tên Chính Ủy Đặng Vũ Hiệp trốn trong hốc núi còn chút nữa bỏ xác vị pháo của Dù
 Tôi hỏi -Mấy chục năm rồi sao các anh còn thù chúng tôi dữ quá,sao lại đập phá cái Miếu nhỏ của Nhảy Dù
 Ông Song Thao nhấp một nhấp rượu Cần rồi nhẹ nhàng nói
 -Thật ra chuyện này chúng em không chủ trương trên Huyện bọn Cán bộ con nít Chúng chỉ lo kiếm chát,nhậu và gái gú,Anh cho phép em mới nói nhé
 Linh núi nói -Thì Chú nói đi cứ ấp úng như con gái còn trinh e thẹn gì
 -Tại vì có cái Tượng Phật Bà nơi cái Miếu đó,tàn dư của phong trào Cao Nguyên tự trị vẫn còn,họ muốn tách rời Tây Nguyên ra khỏi đất lược chúng ta đây, rồi cho người đập, chứ cái Miếu đó có từ sau năm 1975 lúc anh Ninh và em về đây rồi .
 Tôi hiểu ra vấn đề nên nói
 -Các anh di dân từ Bắc vào đây nhiều quá,gây xích mích với dân Thượng nơi này họ hết đất làm ăn .
 -Anh ơi chỉ một phần thôi mấy ông Thượng bán đất nhậu be bét,không còn đất du canh như trước năm 1975,bây giờ định canh,ai cũng có Chủ quyền đất rừng đâu còn mà mấy ông Thượng vác rựa đi làm rẫy nữa rồi nẩy ra bực tức gây rối do Fulro và tụi Miên đó các anh,mà biết đâu chúng nó đóng một vở kịch hoàn hảo,có quay Clip trước khi tấn công vào trụ sở Công an,chẳng tin được đám ma quý này anh ơi ;
 -Thôi bỏ chuyện đó đi gặp nhau là vui rồi tôi nói
 Rượu cần say chệnh choáng ,chúng tôi hát và ngâm thơ say của Vũ Hoàng Chương
-Em ơi lửa tắt bình khô rượu
-Đời vắng em rồi say với ai ông Núi ngâm thơ sang sảng giọng ấm lên
 Tôi ngâm theo
Trời say trời cũng đỏ gay
-Đất say đất cũng ngã quay ra cười
 Rồi tôi gục luôn,rượu Cần ngọt nó thấm vào máu là ok Thau ông Pháo Binh tửu lượng yếu nên ôm cái thau.
 Ba thằng già lính năm xưa và ông Song Thao được con cháu đưa vào nhà sàn, bên ngoài đóng lửa đã tàn, tất cả nằm lăn quay trên nhà sàn ngủ đến 5 giờ sáng .
 Mùi cà phê cứt chồn thơm ngát,chúng tôi mỗi người mỗi ly cái nồi ngòi trên cái cốc nhìn những giọt cà phê rơi trong đáy chiếc ly thủy tinh trong vắt,bên ngoài tiếng chim rừng líu lo thật bình yên Linh núi pha Cà phê cho tôi.
 -Thêm sữa nhé thằng Bắc kỳ đón năm xưa cuối tuần có phép dẫn tôi về nhà chơi ông Bà Già xem tôi như con vì Phan Thiết xa nên không về được
 Tình bạn chúng tôi trong mái trường nó khấn khít còn hơn tình Anh em,vui buồn bị phạt có nhau .
 -Thôi Chim Việt đậu cành Nam,ngựa Hồ hí gió Bắc,bây giờ mày về luôn ở đây với tụi tao,chết nơi Quê hương mình dẫu cho khó thương,chẳng ai đặng đến mày họ chỉ cần dollars miễn mày sống an phận,không chống đối

-Tao không thể sống được với Chế độ này, mỗi người một chọn lựa

-Ok Bào một từ ngữ bí mật giữa chúng tôi mới hiểu

Tôi nhìn lên tấm vách hình của Linh núi trong bộ đồ bông Phòng 7, và tấm hình tụi tôi chụp trước lều Văn Hóa Trường TSQ được photoshop chỉnh sửa lại rất rõ nét Những người trong tấm hình đó giờ không biết nơi đâu ?

-Mấy thằng cốt đột kia có biết mày về VN không ?

-Không; tao không cho tụi nó biết phiền lắm .

Chúng tôi chỉ đứng dưới con đường lên Charlie, không muốn lên vì trên đó là một cái Đài tưởng niệm của tụi nó cho tụi sanh Bắc tử Nam đánh cứ điểm Charlie, 3 thằng tôi chỉ thấp nhang nơi cái Miếu nhỏ ven đường tưởng niệm những người lính Dù và Anh Năm Nguyễn Đình Bảo của Tiểu Đoàn 11 lớp trẻ của thời nay nhờ bài hát Người ở lại Charlie mới biết và thỉnh thoảng họ về đây làm Video Clip tung lên Youtube .

Về lại nhà Linh núi tôi ra thăm mộ Bằng Lăng vì đêm hôm qua trên căn gác khuya thức giấc tôi ra bên hiên đứng nhìn về bờ suối tôi thấy bóng cô ta ẩn hiện trong hơi Sương của núi rừng, 5 giờ sáng Linh rủ tôi đi săn heo rừng .

Ông Song Thao vác cây súng săn, đi ngược theo dòng suối , hai ông xe ôm không đi chỉ 4 thằng cựu lính cựu Bộ đội, vào rừng lúc sương mù còn giăng

-Nơi này tao nhẩy toán cứu mấy người Mỹ năm 1972 và chôn họ nơi hốc đá họ đã hồi hương lâu rồi năm 1997 hai năm sau khi nối lại bang giao

-Mấy cha Mỹ đó linh lắm , khi tao đem hài cốt họ về treo nơi sàn nhà họ cứ xuất hiện hoài, thấy 3 ông Mỹ ngồi đong đưa nơi nhà sàn .

Một con heo rừng dẫn đàn con chạy lờ mờ nơi bờ suối ông Sông Thao đưa súng lên tôi ngăn lại

-Đừng bắn để nó nuôi đàn con

Cả đám nghe tôi nói điều dừng lại, -Thôi về trời sáng rồi muốn ăn thịt heo rừng thêm thì ra chợ mua, ông Sông Thao nhìn tôi với ánh mắt lạ lắm không biết ông nghĩ gì trong đầu ông hay là ông muốn bắn con heo mẹ đó để lấy thịt ?

Tất cả người Bắc hiện có nơi này đều đủ ăn đủ mặc với vườn tược trồng cây ăn trái họ đổi đời khi bỏ mảnh đất khô cằn ngoài Bắc kéo vào khắp các tỉnh miền Nam kiếm sống.

Ông bạn tôi Linh núi giàu sụ, nên tôi không giúp gì hết

-2 thằng mày muốn bắt cái nước không ? bên kia dưới con dốc có một địa điểm toàn là em phương Bắc mát sa đã lắm muốn thì thử

-Thôi già rồi, tụi nó nhào nặn một hồi chắc sụm bà chè luôn

-Đi cho vui hát Karaoke ông Sông Thao lên tiếng

Chúng tôi vào một cái quán tên Đam Mê , gà móng đỏ đang ngồi ế độ vì còn sớm bọn chơi chơi chưa xuất hiện Nhạc vàng được mở vừa đủ nghe thấy 4 ông già kéo vào họ mừng chắc trúng mánh, mấy cha này chắc trốn vợ xỏ chuồng đến đây hay là khách phương xa

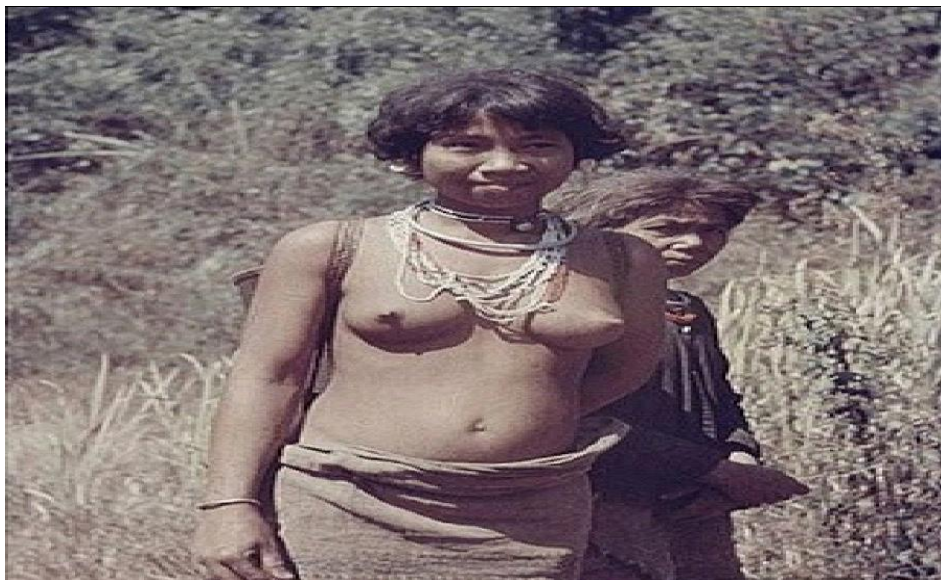
-Tươi mát nghe mấy Bác, có em gái Sapa đấm bóp đã lắm, muốn bắt cái nước có mấy em địa phương chắc như Đồng đen

Nghe đến đây tôi chợt nhớ cuối năm 1971 gần Noel nghe lời mấy cha già nói

-Gái Thượng non nó nằm ngang 4 thằng kéo nhau đi rình bị kiến cắn , tôi chợt cười

-Mày nhớ chuyện rình gái Thượng tắm phải không ? Linh núi hỏi

-À nhớ lúc lên đây còn trẻ quá bị mấy ông người Huế gạt .

Gái Thượng lúc chúng tôi rình năm 1971

Chúng tôi chẳng hứng thú hát vài bản nhạc Vàng lai rai vài lon bia, dù mấy con nhỏ chân dài cứ gạ tình cạ cạ hoài chẳng nên cơm cháo gì, tụi nó lãng hết khi có đám chơi chơi đến, xăm mình thằng nào thằng nấy bậm trợn nói tiếng Bắc rặc kéo theo một đám con gái bày độ nhậu, tụi nó nhậu không thua gì đàn ông.

Ông Sông Thao bô bô, -Tụi con gái Thượng bây giờ văn minh lắm, ăn mặc mát mẻ như thời trước còn ở trong nương rẫy ấy.

Chúng tôi đứng lên ra về nương sân chơi cho đám trẻ, như vậy đủ rồi

Trưa tôi về lại Kon Tum

-Đây là lần cuối mình gặp nhau Linh ;tôi nói

Tôi và Linh nủi hai thằng cựu AET xưng tên họ số quân chào nhau lần cuối ,tiếng vỡ òa trong nước mắt của Linh nủi và gia đình nó .

-Ráng về lần nữa Chú Bách Chú không ở lại thêm vài ngày nữa ?

Tôi quệt nước mắt vội lên xe, bỏ lại phía sau thằng bạn già, về lại bờ sông Dakbla nhìn dòng nước chảy ngược, dòng nước vẫn cứ chảy hờ hững về phía Tây, nơi một khúc của con sông nhà bạn tôi không còn.

Rồi tìm Chị Hai phận chị thằng Nghệ Loan mắt lé, nhưng 50 mươi năm kể từ tháng 3 năm 1975 họ đã biến mất trên liên Tỉnh lộ 7 B.

Tôi chợt nghe tiếng rú của pháo và tiếng nổ của bom và tiếng gầm của Phi cơ, tiếng Trực thăng bay trên đầu, mùi Máu, và tiếng rên vang lên đầu đây nơi bộ óc già nua của tôi, Kon Tum một thời Binh lửa tất cả chỉ là dĩ vãng

Về lại Nha Trang tôi đã sử dụng hết 10 ngày phép 5 ngày còn lại tôi về Sài Gòn Sơn nói

-Tao muốn theo mày để biết Phi Trường Tân Sơn Nhất nghe hấn nói tôi chạnh lòng

-Ok lên Đức Linh tao gặp Chị Bảy tao lần cuối

Chị em tôi vui với nhau một vài giờ, tiễn tôi ra xe bà ôm lấy tôi không cho tôi đi thẳng con Bà phải gỡ tay Bà ra nói

-Sang năm Cậu về mà Mẹ, để Cậu đi

-Em hứa về thăm Chị nghe Mười

Tôi ôm vai Bà Chị nói sang năm em về nữa đừng lo, đưa Bà một ngàn rồi từ giả .

-Chị đâu biết xài tiền này, em đem theo đi

-Mẹ không xài con xài, ông Cháu tôi chộp ngay cười hi hí

Hai thằng tôi mua vé xe về lại Sài Gòn,tiếng động cơ ầm ì,tôi và thằng Sơn không ai nói với ai một lời,ngồi nhìn qua khung cửa xe tôi không còn háo hức như lúc mới đến đây .

Về Sài Gòn tôi sẽ ghé lại thăm Trường Quân y nghe nói vẫn còn hoạt động đào tạo Bác sĩ Quân Y chế độ mới,rồi ra Vũng Tàu ghé thăm Trường Mẹ,tắm biển rồi mang hơi muối đó về lại Úc,còn vài ngàn tôi cho thằng Sơn ăn nhậu thoải mái .

Thành phố bây giờ toàn dân Bắc họ vào đây kiếm sống chẳng có người dân miền Nam nào ra Bắc kiếm ăn,nhưng mẹ hể nói đến là miền Bắc cái rì cũng tốt ghé đường Lê Văn Sĩ không biết nhà Cô tôi còn không ? nhưng tôi đổi ý không đến

Sài Gòn nhộn nhịp về đêm hai thằng già chúng tôi thả rông ra phố hòa vào dòng người .

Trường TSQ bây giờ khác rất nhiều,cái cổng to lớn đồ sộ có cái tên rất lạ .

Tổng Công Ty Khí Việt Nam tường đã đổi màu sơn trắng các Tòa nhà vẫn như cũ .

-KKK Dầu nó moi lên bán hết rồi bây giờ chỉ còn Khí,thằng Sơn cười chua chát nói

-Tao nghe thời Dũng xà mâu hẳn bán dầu cho Tàu ngay ngoài giàn khoan phải không ?

-Nó bây giờ có 5 tỷ Dollars trong tay ,ăn cả mấy chục đời cũng không hết

Tôi nhìn thoáng khi chiếc xe đồ chạy chậm,lòng bồi hồi nhìn lại ngôi Trường mà tôi học đó một khoảng thời gian dài của cuộc đời .

Tôi có mặt nơi Thành phố này ngày cuối cùng của Miền Nam,khi cùng Trường TSQ di tản ra Căn cứ Hải Quân Cát Lở sau khi không vận bắt thành,thì bị mấy ông TQLC Tiểu Đoàn 4 Kinh Ngự chặn lại họ nói Tàu chỉ dành riêng cho họ,rốt cuộc chẳng có Tàu nào nữa

Đêm 29 theo tài liệu của Bà Điệp Mỹ Linh viết trong cuốn sách Hải Quân VNCH Ra khơi,có nhắc đến một người Mỹ nói tiếng Việt rất lưu loát,xin gặp Chỉ huy Trưởng Hải đội III Tuần dương nói ông có tần số liên lạc với Đệ thất Hạm đội,ông có nhiệm vụ đón học sinh Trường TSQ để di tản họ,nhưng học viên đã tản mác hết không còn ai. ??? vì không có sự phối hợp chặt chẽ giữa người Mỹ và Cán bộ của trường nên các em bị bỏ rơi trong tuyệt vọng.

-Ra tìm quán cà phê AET,cho tao gặp lại xem có ai quen không ?

Xuống Vũng Tàu tôi và Sơn về nhà người Chị thứ 3 con mẹ kế tôi nơi Bến Đình. Bà cũng đã già lẳng tai,hai vợ chồng bà không nhìn ra tôi luôn,chồng Bà tên Tám lưu lạc từ Quảng Nam vào Phan Thiết của chị Ba lúc còn ở với chúng tôi dưới một mái nhà ông có biệt danh Tám chét,nói nhiều làm ít,nhờ nói nhiều ông dụ chị Ba con Má ghẻ tôi đi mất sau này mới biết ông là VC nằm vùng.

Tôi phải khai tên họ,Ba tôi và Má ghẻ ra Bà mới gật đầu chào rồi im lặng không nói thêm,mấy đứa con của Bà nhìn hai thằng tôi xa lạ ngọt ngào quá tôi nói

-Thôi đi Sơn mình tìm chỗ nghỉ ngơi chơi một đêm để tao tìm cái quán Cà phê tên AET Tìm một khách sạn nơi Bãi Sau dò hỏi cái quán Cà phê lạ lắm hai thằng tôi thả bộ tầng tầng trong ánh nắng trưa gay gắt tôi muốn xỉu luôn,mấy mươi năm tôi sống nơi Thành phố lạnh miệt dưới về Vũng Tàu nắng và gió biển làm tôi ngáp ngáp liên tục tới Cái quán có tên Cà Phê AET,chỉ vài thanh niên ngồi chơi game trên Điện Thoại vì đã trưa .

-Quán này của TSQ ngày trước phải không Cháu ?

-Dạ đúng rồi,nhưng Ba cháu về Thành phố thăm Anh em rồi

Tôi không biết Thành phố nào ?

-Sài Gòn đó Bác,Bác muốn gặp thì về Sài Gòn bạn bè Ba cháu kéo về đó dự lễ kỷ Niệm gì đó

-Cháu có Địa chỉ không ? Bác là cựu TSQ từ Úc về muốn thăm đàn em

-Để Cháu gọi,ông Thanh niên gọi chờ hoài không ai bắt máy nên nản nói

-Thôi mai Bác ghé lại đây đi chắc mấy ổng say bí tỉ rồi không bắt máy

-Có cần thiết gặp họ không ?Sơn hỏi

-Gặp chứ mà tào phải gặp họ một lần

Tôi gặp những đàn em,không nhậu nhiều được tôi bao chúng một chiều,nơi cái Quán nhậu bên bờ biển đường Trần Phú kể chuyện năm xưa,không có đứa nào lớn hơn tôi toàn Sinh năm 1956 ,đến 1958 lớp của tôi không còn ai ở Vũng Tàu

Chúng kéo tôi đi khắp Vũng Tàu,mất hết hai ngày đêm cuối, đàn em góp tiền đãi tôi một chiều ăn uống linh đình nơi cái Quán đồ biển Cô Nền gì đó,tôi giành trả tiền một đứa nói .

-Đàn Anh ơi; dù chúng em nghèo,nhưng cũng có thể bao anh một lần cuối trong đời hãy nhận đi đừng từ chối,tôi và thằng Sơn muốn rơi nước mắt khi một thằng Đàn em lớn tuổi nhất đại diện nói,đa số tụi nó chưa ra Trường có đứa tham dự trận đánh cuối cùng ngày 30 tháng 4 tại Trường TSQ

-Sáng về Trường mẹ chụp hình nhé anh .

-OK

Ban Chỉ huy Trung Đoàn 2 Sư Đoàn 3 Sao Vàng Bắc Việt tại Trường TSQ Vũng Tàu ngày 30 tháng 4 lúc 2,30 chiều ,sau khi bị ăn đạn của TSQ

Đàn em có mặt nơi cái Quán Cà phê AET uống cà phê đấu hót xong kéo hết 12 đứa đứa trẻ nhất năm 1975 mới nhập học thì đứt phim bây giờ cũng trên 6 bó rồi kéo về đứng bên hàng rào Trường TSQ bây giờ là Công ty Khí chụp mấy tấm hình quay Video Clip xong tôi và Sơn ôm từng thằng một rồi bịn rịn lên xe về lại Sài Gòn,cả đám còn đứng nhìn theo tôi cho đến khi khuất dạng .

-May mà chúng không đập hết di tích thành Pháo thủ Vũng Tàu để xây cái khác dù tụi Dầu khí rất giàu chúng chỉ nạp vào ngân sách Quốc Gia 30 phần trăm số dầu khai thác và bán được,70 phần trăm chúng giữ lại tham ô và đầu tư đầu bên Venezuela mất luôn,giờ các mỏ dầu cạn hết nên chỉ còn Khí,tụi nó bán Khí đụ

-Trường TSQ trước kia là Thành Pháo Thủ đó,

Thăm Trường Quân Y, khác lạ không còn cảnh cũ, người xưa là tôi đã về nó không còn là kỷ niệm vì thay đổi hết trở thành Học viện Quân Y của VC, thở dài tôi nói .

-Mai tao về Úc chắc không về thêm lần nào nữa .

Nhìn Thành phố lên đèn nhộn nhịp, tôi sống một nơi yên lành về đêm không bao giờ nghe tiếng còi xe, hay tiếng động lớn, ngấn nấp và sạch sẽ về đây tôi hít khói xe và bụi làm hai lá phổi tôi muốn nghẹt. Tôi chưa quen với không khí nơi này, móc hết tiền còn lại tôi đưa cho Sơn chỉ giữ lại 50 dollars đủ để đi Taxi về nhà.

-Mua quà cho cháu mà

-Cuộc sống phải thay đổi nó đâu đứng một chỗ, mà cứ bám vào quá khứ nó đã chết đừng cho sống lại .

-Tao về đây để tìm chút dư hương mà ơ, thôi tạm đủ dù sao tao cũng được nhìn lại dòng sông của Tuổi thơ và gặp lại mà và thằng Linh cũng mãn nguyện rồi.

Sơn đưa tôi ra Phi Trường tôi để lại hết áo quần cho nó, cởi cái Đồng hồ Tissot Thể Thao đưa luôn.

-Tao còn nhiều Đồng hồ lắm mà đeo đi làm kỷ niệm một chuyến tao về thăm tụi mình già rồi thấy ông bạn lóng ngóng đi vào cổng Phi Trường tôi hỏi

-Bộ lúc học Sĩ quan Thủ Đức mà trình diện Trung Tâm 2 nhập ngũ Nha Trang không đi phi cơ về đây sao ?

-Phi cơ đáp xuống Biên Hòa rồi đi GMC về Long Thành luôn vì Trường Bộ binh Thủ Đức dời về đây .

Làm thủ tục check in tôi ôm thằng bạn tuổi thơ, siết chặt đôi tay gầy của hắn

Tôi đứng chụm chân chào Sơn theo lối nhà binh, hắn cũng chụm chân chào lại nhiều người nhìn hai thằng tôi lạ lẫm. Chiều nơi Phi Trường không ai tiễn tôi ngoài Sơn Rồi lên lầu, nhìn xuống dáng thẳng bạn già Nguyễn Sơn Pháo Binh Sư Đoàn 18 khuất dần.

Chiếc phi cơ Air Việt Nam cất cánh tôi nghe tiếng của ông Tiếp viên Hàng không VN

-Gút evenin La dy en jeng tờ len ment My name i T ple sờ sít beo, ông nói trong cái loa như đánh vần .

Phi cơ cất cánh bỏ lại Thành Phố mang tên người khác không phải Sài Gòn của tôi năm xưa .

Đang mơ giấc mơ dài tôi chợt trở mình, một bàn tay của ai đó luồn vào cái mền, làm tôi thức giấc

-Anh mơ gì mà làm nhảm hoài? gọi tên hết con này đến con khác, em đi làm anh ở nhà đi đú đờn phải không? em lấy hàm răng giả của anh giấu luôn cho khỏi đi đâu .

Tôi có cái tật hể ban ngày mần gì thì đêm về ngủ là khai hết ráo trong cơn mơ, mà tôi đâu có làm gì bậy đâu?

Tôi ngồi dậy ánh đèn lờ mờ trong căn phòng đem tôi về hiện tại, thì ra Về lại dòng sông xưa chỉ là giấc mơ ./.

Phan Nhật Bắc

Cuối Đông Downunder 2023

Những tháng ngày nơi Kon Tum Lính Quân y Quân ống loe, không bao giờ gom ông quần, Quân Cảnh bó tay tên đang đàn là dân Cam Ranh tài xế Ambulance Tên ngồi Cán sự y tế bị trưng tập hình trên Quách Tĩnh, và Trung Sĩ Hạnh Sư Đoàn 23 ngồi trên xe jeep bị đồn quân từ Phan Thiết lên Kon Tum, trước Ty Kiểm Lâm năm 1973 đường Phan Đình Phùng, TS Hạnh chết sốt rét chôn chung một hố 40 xác tại phía Tây Dân y Viện Kon Tum hình dưới Tác giả mặc đồ Civil để đi đường bộ về Sài Gòn học Hình chụp trước căn nhà thuê, Quách Tĩnh bên dưới đứng trước xe jeep A2 của Bệnh viện, xe này mỗi sáng lãnh 20 lít xăng, thời còn viện trợ dồi dào Bên phải là nhà thuê của Thiếu Tá Lê Q Vinh chi đoàn 1/8 Thiết kỵ.

Bên Biển Hồ, một thằng vừa mới tình nguyện chết trong tay Ma nữ Chợ mới Pleiku

Di tản dân quân về Pleiku, Xuân Chinook đang chờ Chinook đáp xuống sân Vận Động Kon Tum Nguồn BBC Australia 1972

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN VỚI HƠN 10000 TÁC PHẨM